

LBRIS

We know
books

KATHY IRELAND &
RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK,
JUNGLA MODEI

New York, jungla modei / Kathy Ireland & Rachel Van Dyken ; trad.
din lb. engleză: Liliana Pelici prin Lingua Connexion. - București : RAO
Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-630-9

I. Van Dyken, Rachel
II. Pelici, Liliana (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Kathy Ireland & Rachel Van Dyken
Fashion Jungle
© Kathy Ireland 2020
© Rachel Van Dyken 2020
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Liliana Pelici prin Lingua Connexion

New York, jungla modei
© RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-630-9

PROLOG

Se întâmplase prea repede.

Ea nu voia să asculte vocea rațiunii.

Încercaseră totul.

O mișcare destul de importantă ca ea să se împletească.

Destul de mare ca să inițieze o reacție în univers.

O mișcare.

O decizie.

Un țipăt.

Și nimic.

– Nimeni nu trebuie să știe, spuse o voce din stânga, iar ei ascultară acea voce pentru că alternativa era inimaginabilă.

– A fost un accident.

– Și proba? Un deget arătă spre caietul de lângă sângele care îi curgea pe bărbie. Ce facem cu proba? Dacă sunt mai multe?

– Ar fi bine să te rogi la Dumnezeu să nu mai fie... pentru că toate probele te acuză pe tine.

Nimeni nu trebuie să știe.

Nimeni nu trebuie să știe.

Sângele o să fie curățat.

Nimeni nu trebuie să știe.

Viitorul o să fie stabilit.

Nimeni nu trebuie să știe.

Și, undeva, departe, un ceas numără clipele.

Timpul. A expirat.

Ploaia aluneca de pe umbrelă.

Dane număra picăturile.

Una.

Două. Trei.

De ce ploaia întotdeauna la înmormântări? Poate pentru că lumea era dureros de conștientă că pierduse pe cineva bun – pe cineva incredibil. Poate că acesta era modul pământului de a jeli atunci când Dane nu putea.

El era prea furios ca să jelească.

Chipuri cunoscute îl priveau, toată lumea modei venise să îi aducă un ultim omagiu, politicieni, oameni care se temeau de el la fel de mult cât o iubeau pe ea.

Și toți păreau afectați.

Dane simți un fior pe șira spinării când îl privi în ochi pe Frederick. Bărbatul era căsătorit, dar plângea de parcă ar fi pierdut pe cineva apropiat.

Cele mai bune prietene ale ei îl înconjură, fiecare holbându-se la pământ, nevenindu-le să creadă în timp ce sicriul era coborât.

Era un coșmar.

Dane nu făcuse nimic altceva decât să își dedice viața colecționării secretelor ca să îi poată proteja pe cei pe care îi iubea.

O privi pe Zoe.

Ea refuză să-l privească.

Poate pentru că el semăna foarte mult cu ea.

El era întunericul luminii ei.

Făcuse totul ca să o protejeze.

Și totuși.

Totuși, o găsisese cu un bilețel mototolit în mână. „Îmi pare rău.“

Poliția spusese – „sinucidere“.

Dar Dane nu era prost.

Sora lui fusese ucisă.

Pentru că era o luptătoare.

Pentru că el nu suporta să accepte că nu văzuse semnele.

Pentru că nu ar fi supraviețuit dacă acesta era adevărul.

I se încleștară fălcile în timp ce își strânse mâinile acoperite cu mănuși.

Pielea se strânse în jurul articulațiilor.

Cineva avea să plătească pentru asta.

Scump.

Cineva care stătea acolo știa adevărul.

Iar el era un om răbdător. Cercetă fețele din nou și își imaginează secretele, înșelăciunea și cum fiecare dintre ei se îneca în ea.

Pământul plângea.

El nu.

Pentru că el alege să se concentreze pe răzbunare... pe încurajarea încrederii, acumularea secretelor, banilor, puterii, avea să adune totul și să dezlănțuie iadul în acest oraș.

Pentru acei oameni care o făcuseră pe Danica să se simtă mai puțin demnă.

Pentru fețele de plastic cu trupuri de plastic.

Dane avea să îi distrugă pe toți.

Se uită din nou fix în jos, la cele trei femei, și își strânse buzele într-o linie severă. Avea să îi distrugă pe toți.

Și avea să le folosească pe cele mai bune prietene ale ei pentru a-și îndeplini acel scop.

Un bărbat își realizează răzbunarea nu în secunde, minute sau chiar zile. Nu, el își realizează răzbunarea în ani, plănuiind, construind cărămidă cu cărămidă.

Bubui tunetul.

Poate era un semn.

Nu că ar fi contat. Sufletul lui era stăpânit de diavol din momentul în care și-l oferise în schimbul unui lucru mai de preț.

Puterea.

– Să ne rugăm. Pastorul își lăsă capul în jos.

Toți, cu excepția lui Frederick, făcură la fel.

Dane își miji ochii.

Ultima persoană cu care ea fusese văzută refuza să se roage.

Dane își lăsă capul în jos, cu un zâmbet crud pe buze – Frederick, el ar ucide pentru un bonus.

Pentru că, dincolo de tristețea gravată în ochii lui, Dane văzu ceva ce cunoștea foarte bine.

Vinovăția.

CAPITOLUL I

14 ZILE PÂNĂ LA SĂPTĂMÂNA MODEI DE TOAMNĂ

Era imposibil să nu îl observe. Doar înălțimea lui domina jumătate de cameră, și cealaltă jumătate, ei bine, în cealaltă jumătate nu erau atâția tipi bine făcuți, nu-i așa?

Zoe își sorbea șampania și se străduia să fie atentă la partenerile ei de afaceri, Everlee și Brittany. Luptaseră din răspuțeri pentru acest moment. Cincisprezece ani în industria modellingului epuizau o femeie, iar ele vărsaseră des-tule lacrimi cât să creeze o furtună tropicală.

Dar meritase.

Acest moment.

Zoe îi zâmbi lui Everlee, care își ridică paharul de șampanie în aer.

– Pentru noua linie de toamnă.

– Da, da! Râsul lui Brittany era lejer și liber. Femeia era o rază de soare ambulantă, de la pletele ei lungi și aurii până la pistrii care îi pudrau nasul. Era îndrăgită în America de atât de mult timp că era imposibil ca cineva să se gândească la alt model – retras sau nu – care să îi ia locul. Încă era „fata

numărul unu”, în timp ce toate celelalte se chinuiau să rămână în top. Părea că Brittany nu trebuia să ridice nici măcar o unghiuță ca să rămână acolo. Scria articole pentru una dintre cele mai căutate reviste din lume și încă i se cerea să pozeze pentru că trebuiau să retipărească de fiecare dată când ea apărea pe copertă.

Vezi? Norocoasă. O rază de soare. Dacă Zoe nu ar fi plăcut-o atât de mult, ar fi vrut să o stranguleze cu breteaua poșetei sau măcar să îi dea foc la tocuri.

Brittany îi făcu cu ochiul prietenei ei; bea șampanie de parcă era apă. Zoe simți o neliniște în stomac, știa de ce bea Brittany.

Toate erau dureros de conștiente de ce zi era. Doar că nu știau de ce, în fiecare an, Brittany își pierdea controlul în acea zi. Știau doar că fusese internată în spital și își pierduse o parte din lumina din privire. Dane fusese acolo atunci.

Întotdeauna era acolo la nevoie. Salva, făcea ca lumea să creadă că era un salvator... când el era diavolul.

Și acolo era și Zoe.

Cu ochi de pisică și conturați cu creion Kohl.

Cu picioare lungi și subțiri.

Cu pielea ciocolatie.

Cu părul scurt de abanos. Zoe.

Ea și Brittany nu ar fi putut fi mai diferite nici dacă ar fi încercat.

– Se holbează. Everlee își sorbi șampania și zâmbi spre paharul ei, cu buzele colorate într-o nuanță de violet-închis care îi scotea în evidență pielea perfectă de porțelan. Zoe, când o să-i curmi suferința? Vorbesc serios, tipului i s-au aprins călcâiele după tine de când... nu știu, din ziua în care te-ai urcat în metrou pentru prima dată și ai ajuns în Bronx.

Zoe se uită urât și încercă să își calmeze pulsul rapid. „Rămâi calmă. Pari indiferentă.”

– Bine, în primul rând, am venit din California. Nu avem metrouri, conducem mașini. Mai ții minte ce sunt alea? Pocni din degete și speră că nimeni nu văzu că îi tremura mâna: O, da, domnișoara care nu are un permis de conducere și care probabil va trebui să ceară unui vagabond să facă o parcare paralelă pentru ea.

Everlee ridică din umeri și clipi cu genele ei lungi și elegante, sfidătoare.

– Frederick mi-a angajat un șofer.

Brittany oftă visătoare.

– Trebuie să fie frumos să ai un fotograf de renume mondial în patul tău...

– Doamnelor. Frederick își alese acel moment pentru a o cuprinde pe Everlee cu brațul lui gros și a-i da o sărutate apăsată pe gât. Mi-a fost dor de tine, iubito.

Tipul avea un zâmbet superb și un corp despre care tinele modele șopteau oricând avea o ședință foto. Jumătate din lumea bună de la Hollywood îl ruga de ani de zile să își pună fața pe afișul unui film. Nu avea nevoie să fie un actor bun când arăta atât de bine.

– Drăguț, tocmai te-am văzut acum cinci minute. Ce vrei? Îi mângâie pieptul cu drag.

Zoe scrâșni din dinți, în timp ce Brittany le zâmbea cu adorație, de parcă fericirea lor era și a ei. Vezi? Perfectă. Ea era perfectă.

El oftă, apoi o trase pe Everlee la pieptul lui. Șampania ei sări din pahar și se scurse într-o picătură pe degetul ei arătător în timp ce el se aplecă și îi șopti:

– Câțiva băieți au vrut să mergem în centru. Dane are un club nou unde toți trebuie să poarte măști și să folosească

nume secrete. Sună distractiv și e bun pentru afaceri, știi cum e. Rețeaua.

Everlee făcu o față care, practic, spunea că ar fi fost de acord cu orice îi cerea.

– Pare un loc foarte bun pentru infidelitate. Ea dădu din cap cu un zâmbet de tachinare. Mersi, Dane.

De parcă ar fi auzit conversația intimă, el dădu din cap în direcția lor.

Zoe se încruntă. Simți privirea aceea aprinsă până în coapsele ei subțiri și în noii ei pantofi Jimmy Choo. Tipul întotdeauna aducea vești proaste.

Sora lui geamănă își începuse cariera în industrie în aceeași săptămână în care o făcuseră toate trei, toate se împrieteniseră repede – ceea ce se întâmpla când o agenție le forța pe modele să doarmă, practic, unele peste altele până aveau succes. Majoritatea fetelor se retrăgeau.

Condițiile la paisprezece ani erau mai mult ca în tabăra de vară decât ca succesul în marele oraș.

– Frederick? Vocea lui Dane îi întrerupse amintirile ca un cuțit. Îl înjură în gând. De ce trebuia să aibă o voce atât de aspră și exotică? Ca și cum nu-și putea controla asprimea care îi acompania întotdeauna prezența magnifică. Tot orașul venera pământul pe care el călca; poate de aceea grăsimă hotărâse că nu putea să se atașeze de persoana lui – era jignită de ideea de a-l supăra?

– Iubito. Frederick apucă mâna dreaptă a lui Everlee, apoi îi sărută palma. Promit că nu voi sta prea târziu.

Everlee oftează, iar Zoe știe că asta însemna că avea să spună da. Dar oare când auzise Frederick James vreun nu? Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Era aproape la fel de insuportabil ca Dane. Bărbații așa de frumoși nu trebuiau să stea atât de aproape unul de celălalt. Începu să i se zbată ochiul drept de nervi.

– Bine. Everlee îi zâmbi cu afecțiune soțului ei. Zoe ignoră durerea din stomac și nu rată sclipirea tristă din ochii lui Brittany în timp ce luă altă înghițitură lungă din ceea ce părea un pahar gol. Nu că Zoe ar fi numărat. La treizeci și doi de ani, amândouă erau singure, încă încercând să găsească o persoană care înțelegea trecutul lor întunecat și felul în care acesta se agăța de ele ca o armură. Era aproape imposibil să găsească un bărbat care nu era intimidat de o femeie care își cunoștea atât mintea, cât și corpul.

Găsirea unui asemenea bărbat în New York era, practic, echivalentul găsirii unui unicorn. Ori erau intimidați, ori erau niște narcisiști sociopați care ar fi avut nevoie de o lupă ca să își găsească inimioarele – dacă acestea mai existau.

– Ești prea bună cu mine. Frederick o sărută, apoi se întoarse și îl cuprinse cu brațul pe Dane. Mergem?

– Mașina e în față, spuse Dane pe un ton plictisit. Voi fi acolo.

De ce nu plecase deja?

În cele din urmă, Zoe își ridică privirea. Și acolo era el, în toată aroganța lui. Cu linia maxilarului bine definită, proaspăt ras, cu ochi albaștri cristalini și un păr prin care orice femeie ar fi vrut să-și plimbe mâinile. Cărlionți negri și mătăsoși stăteau perfect pe un chip care apăruse de nenumărate ori pe Pagina Șase. Nu era de mirare că era unul dintre cei mai doriți burlaci ai orașului.

Nu conta că avea o parte întunecată.

Că o hrănea bine.

Conta doar ce era la exterior. Zoe trebuise să învețe parcurgând calea cea grea care transformase fata cu stele în priveri și dor în inimă într-o femeie pe care nici cel mai luxos stil de viață nu putea să o zdruncine.

Regrete.
Greșeli.

Și o dependență puternică de singurul bărbat care putea să le distrugă pe toate.

– Zoe, ai un minut? El își întinse mâna. Ea fu nevoită să o ia. Erau prezenți fotografi, investitori, colegi. Primarul îi salută dând din cap în timp ce trecu pe lângă ei.

Ea știa ce voia Dane.

Nu avea să-i dea asta, nu încă. Spera că niciodată.

Merseră în liniște până când ajunseră într-una dintre camerele din spate rezervate pentru petreceri private și evenimente ca acesta. El închise ușile.

Zgomotul acestora îi făcu inima să stea în loc.

Cum de nu vedeau?

Era un lup în blană de oaie.

Un lup viclean, sexy și devorator.

– Schițele arată bine. Traversă camera și merse spre ea. Ea înghiți în sec și îl privi în ochi. Ai cumpărători?

– Saks, Bloomingdales, Nordstrom. Zoe îi enumeră repede magazinele universale. Dar deja știa asta.

El își întinse mâna și îi mângâie fața cu dosul degetelor și cu buzele despărțite de parcă avea să se aplece și să o sărute. Dar nu se mișcă. Ea încercă să-și împiedice tremuratul buzelor.

Încercă să nu-și arate teama, dorința, confuzia și nevoia foarte umană pentru mai mult decât atingerea lui. Refuza să-l lase să dețină toate cărțile; doar cu asta putea lucra, cu sfidarea de a fi cu el, de a fi încă un lucru pe care el îl putea controla.

– Da, deja știam asta, șopti el cu asprime. Am aflat de la Brittany când ai refuzat să-mi răspunzi la cinci apeluri ieri.

Știuse că el avea să fie supărat.

Nu destul de supărat ca să o încolțească.

Dar supărat.

– Am fost ocupată. Ridică din umeri ca și cum nu ar fi fost mare lucru când până și inima ei știa în ce pericol era bătând tare în pieptul ei, împiedicând-o să-și mai audă propriile gânduri în timp ce aerul bâzâia în jurul urechilor ei, îngreunându-se din cauza unei tensiuni înăbușitoare care o împiedica aproape complet să înghită.

– Ai fost la prânz.

Avea dreptate.

Ea înghiți în sec.

– Zoe, nu-mi plac aceste jocuri, și nu mi-ar plăcea să se afle că mătușa ta moartă nu ți-a dat niciun cent... că *fondul tău fiduciar* a fost o față de pernă și o rablă de mașină în care părinții tăi s-au răsturnat în ziua în care au murit.

Zoe își strânse puternic ochii. Totul era în ordine. Erau prea mulți oameni acolo. Nu ar fi făcut nimic.

– Trebuie să mă întorc la prietenele mele.

Singurele lucruri pe care Zoe putuse să i le dea atunci la schimb fuseseră secretele; erau valuta lor, iar acum erau o bombă cu ceas.

– Da. Trebuie. Se dădu la o parte din calea ei, apoi îi apăsă umerii cu mâinile. Un amestec de teamă și ceva necunoscut îi circulă prin corp. Ignoră totul în afara fricii. Nu avea de ales.

– Zoe, nu-mi place să fiu mințit. Te cunosc de la paisprezece ani. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși – și îmi datorezi mai mult decât viața ta. Să nu uiți niciodată cine trage sforile. Își luă mâinile de pe ea.

– Ți-am restituit banii. Se holbă direct la uși, la scăparea ei din acest coșmar.

– Nu. Un braț îi cuprinse talia. Mi-ai restituit împrumutul. Aveam dobândă...